

Ἐν τούτοις, μέσα εἰς αὐτὴν τὴν εἰρηνικήν, ἄλλως, ζωὴν των, δὲ γέρως ἔρχεται μιὰ ἡμέρᾳ στὸν Ἀφέντη καὶ τοῦ λέει :

— Κοκόνε Βασίλη ! Θέλουμε νὰ χωρίσουμε μὲ τὴν γυναῖκα μου.

Ἐκεῖνος, ἔπληκτος, ἐφώναξε.

— Τί σοῦδθε γεροντάκο μου ; Ἐμάλω τες μὲ τὴ γυναῖκα σου ; Ἄμ πόσον καιρὸν θὰ ζήσεις ἀκόμη μαζῆ, κακομοίρῃ ;

— Γι' αὐτὸν ἵσα—ἵσα τὸ θέλουμε κι' ἐμεῖς, ἀπήντητεν δὲ γέρως. Σκεφτήγαμε πᾶς λίγες μέρες ἀκόμη θὰ ζήσουμε μαζῆ, κι' ὅτι καθένας ἀπὸ μῆς ἔχει ἔνα παιδί, καὶ σᾶν ἀποθάνομε τὰ παιδιά μας θὰ πιατοῦνε γιὰ τὴν κληρονομία. Γιὰ τοῦτο τὸ λοιπὸν θέλουμε νὰ χωρίστοῦμε πρίν.

Τίστε δέν ήμποδεσε νὰ κλονίσῃ τοὺς δόνο γέρωνς ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν των καὶ χωρὶς νὰ κατομεροῦν ἀρχισαν τὸν χωρισμό. Κάθητος δὲ γέρως χάμω, κάθητες κι' ἡ γηρά δίτηλα του, ἔβαλαν στὴ μέση πρῶτα — πρῶτα τὰ διακόσια φράγκα καὶ δὲ γέρως σπρώχυνων διαδοχικῶς μιὰ λίρα πρὸς τὸ μέρος τῆς γοητῆς καὶ μία πρὸς τὸ μέρος τὸ δικό του, ἔλεγε : «Μὰ δική σου, μιὰ δική μου... μιὰ δική σου, μιὰ δική μου...» ἔφες ὅτου ἡ λίρες ἐπώθηκαν. Ἐπειτα σηκώθηκε κι' ἀρχιτε νὰ μοιράξῃ τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ : ἔνα προστέφαλο δικό της, ἔνα δικό του, ἔνα χαλί δικό της, ἔνα δικό του... Κατόπιν ἔδιωτε τῆς γοητῆς τὸ δόνο βώδια καὶ σχάτητος αὐτὸς τὸ ἄλογο μὲ τὸ καρότη. Ὑστερα ἐπῆγαν νὰ ἀποχαιρετήσουν τοὺς φί-

λους. Ἐκεῖ τοὺς ἔβαλαν στὴ μέση καὶ ἥπιαν στὴν ὑγειά τους. Ἡθελαν νὰ εἰνε εὐδυμοὶ δὲ γέρως κι' ἡ γοητά, ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὴν συγκίνησίν του.

Ἐπειτα ἔξήτησαν ἀπὸ δλους συγχώρησι καὶ τέλος ἔξεκίνησαν καὶ κατέβηκαν ἔως τὴ γέφυρα τοῦ Σέργετ. Ἐκεῖ ἐστάθηκαν ἀκόμη δλίγο, ἐφιλήμησαν, ἔκλαυσαν καὶ ἔκαστος ἐπῆρε τὸν δρόμον του, δὲν εἶνας δεξιά, δὲ ἄλλος ἀριστερά.

«Ἀλλ' εὐνοῦλώτερον πρᾶγμα εἶνε νὰ ἐκτελέσῃ κανεὶς μίαν μεγάλην ἀπόφασιν, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συνεπείας της. Ὁ γέρως κατεβλήθη τόσον πολὺ, ὅτε σὲ λίγον καιρὸν ἔμεινε πετσί καὶ πόκαλο.

— Δέν μπορῶ πειά νὰ κοιμηθῶ, ἔλεγε, σὰ δὲν αἰτημάνουμε τὸ χωντό της στὸ λαμπό μου.

Μέρα νύκτα γόριες, ἀπὸ ἔδστο κι' ἀπὸ κεῖ, ζητῶν κάτι τι τὸ δόπιον δὲν εὑρισκε.

Μετὰ δοκτὸν ἡμέρας τοῦ εἶπαν δτι ἡ γοητά του ἦταν βαρεία ἀρρωστη. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν δὲ γέρως ζεῦγει τὸ ἄλογό του στὸ καρότη καὶ τρέχει. Ἀλλὰ καθὼς ἔτρεχε στὸ κοριό τῆς γοητῆς του, βλέπει νὰ τὴν βγάζουν πεθαμένη. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἀκολούθησε κι' αὐτὸς τὴν κηδεία καὶ ἐπιτρέψας εἰς τὸ σπίτι του ἔπειτε νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρωΐ τὸν ἤδην πεθαμένον.

Τόροα τὸ σπιτάκι των πέφτει κάμης μέρα καὶ μόνον τὰ καλάμια καὶ τὸ ἄχυρα τῆς στέγης του ἀπέμειναν.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Μουσίλλου

Τακώβ